

Pasáže Václavského náměstí – cesta od koně vlevo

Palác Fénix, Václavské náměstí 56 - Puristická budova z roku 1928 – 30 od Bedřicha Ehrmanna s průčelím od Josefa Gočára. V přízemí je obchodní pasáž ve tvaru písmene T, z níž vede vchod do kina Blaník.

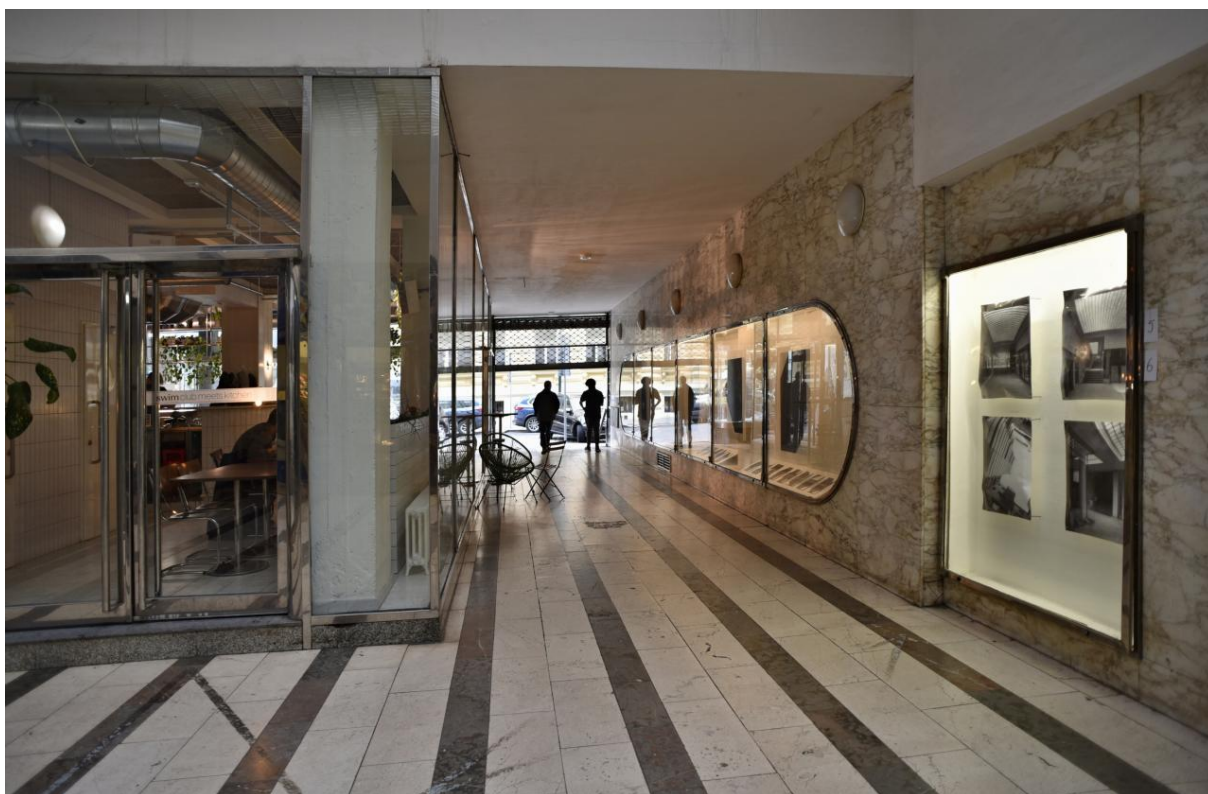

Palác Fénix má 3

podzemní a 8 nadzemních podlaží, nosný systém tvoří železobetonový monolitický skelet, atrium je zastřešeno ocelovou prosklenou konstrukcí z příčných příhradových vazníků s podélnými nosníky pro střešní sklo a sklo podhledu. Statické řešení je provedeno s mimořádnou technickou invencí s využitím nejnovějších poznatků ve své době. Použití Vierendelova nosníku je unikátním řešením a znamenalo, že sál kina (současného divadla) pro 760 osob nemá žádné sloupy. Autorem mozaiky „ Krásné ženy „ v pasáži je malíř Rudolf Kremlička.

Projdeme Pasáží do ulice Ve Smečkách a odtud nedalekou **pasáží s názvem Štěpánská** do ulice se stejným jménem. Dříve se pasáž jmenovala Merkur. Pasáž vznikla v roce 1938 jako součást dvou novostaveb na místě dvou průchodných domů. Ten starší – dům U Hřebeckých - je zaznamenán už v roce 1381 a jeho první známou majitelkou byla šenkýřka Bělka. Dočteme se to u gotického portálu do kterého je vložena kamenná deska. Je to snad v Praze poprvé, kdy moderní architektura věnovala pozornost původnímu zastavění.

Autorem pasáže i obou nových domů je Eugen Rosenberg. Rosenberg byl žákem Josefa

Gočára. Tyto domy byla jeho poslední realizace v Praze, neboť po nástupu fašismu byl přinucen emigrovat do Londýna, kde se později proslavil.

Luxusní dům s průčelím do Štěpánské ulice má všechny atributy pražských takzvaných elektrických domů: pásová okna, uskočené horní patro s bytem majitele a přilehlou terasou,

dobře prosvětlené byty, moderně zařízené kuchyně a koupelny. Ozvláštněním průčelí je obklad z leštěné žuly i kombinace okenních rámců z chromované oceli a dřeva. V parteru je vstup do pasáže, která prochází vnitroblokem do druhého domu s průčelím do ulice Ve Smečkách, jenž má pro změnu obklad z bílé keramiky. Takové fasády jsou samozřejmě nákladné, ale udržují se mnohem snadněji než ty, jež jsou opatřeny omítkou.

Pasáž patří k těm nejelegantnějším v metropoli - (i když by bylo asi lépe užít minulého času, neboť vlivem špatné údržby dnes působí dost zanedbaně). Najdeme tu vstupní prostorové výkladce z ohýbaných skel, keramickou dlažbu, řadu obchodů s ocelovými rámy i sklobetonové klenby. Dokonalé jsou i domovní vestibuly, přístupné z pasáže, nebo prosklená zábradlí schodišť.

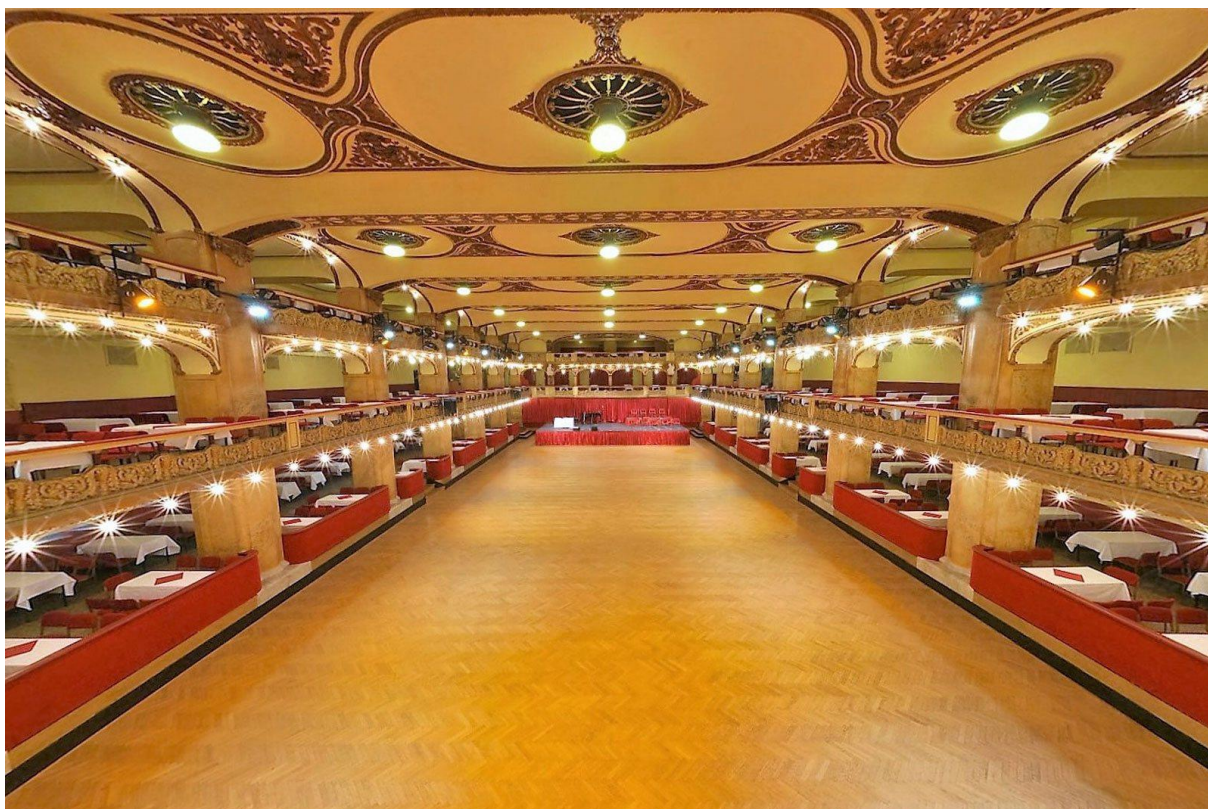

Vyjdeme ve Štěpánské ulici a dáme se kousek VPRAVO. A vcházíme do spleti pasáže
LUCERNA. Secesní palác Lucerna z roku 1920 (který poznáte podle toho, že nad jeho vchodem visí velký znak vyobrazující lucernu) je protkaný složitou sítí pasáží, jež propojují Štěpánskou a Vodičkovou ulici. Když Václav Havel v roce 1908 ukázal návrh fasády nového projektu do Vodičkovy ulice své ženě, prohlásila, že jí to připomíná velkou lucernu.

Skelet budovy vznikl v letech 1907 až 1921 mimo jiné též podle návrhu Ing. Stanislava Bechyně a projektu J. Čamského a Václava Havla. Na tehdejší dobu se jednalo o velice unikátní stavbu, neboť to byla jedna z prvních železobetonových staveb v Praze vůbec s velmi originálně řešenou sklem zastřešenou pasáží. Stavbu realizoval stavitel Ing. Václav Havel (dědeček bývalého prezidenta České republiky Václava Havla). Zajímavostí je, že palác měl původně sloužit jako hokejový stadion. Stavba paláce Lucerna trvala čtyři roky a již v roce 1909 se začal částečně využívat. Fungovala zde japonská čajovna Yokohama, restaurace s vlastním výčepem a kabaret.

Z pasáže vede též vchod do slavného velkého sálu Lucerny. Byl dokončen v roce 1920 a na svou dobu má velmi moderní železobetonovou konstrukci. Zabírá tři podzemní podlaží, délka je 54 m a šířka 25,5 m, kapacita je až 4 000 sedadel. Využití sálu je pestré, od maturitních plesů přes koncerty, přednášky až po taneční soutěže apod.

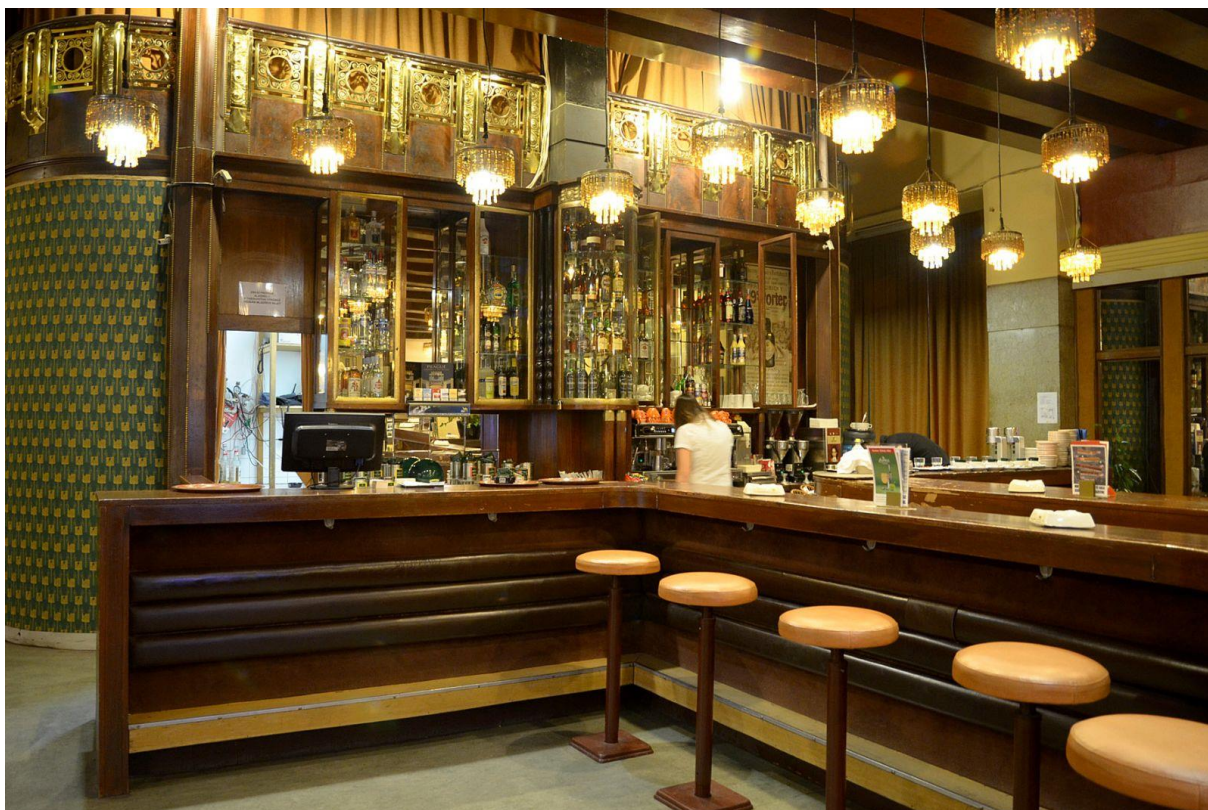

Nádherný je vchod do snad ještě krásnějšího kina.

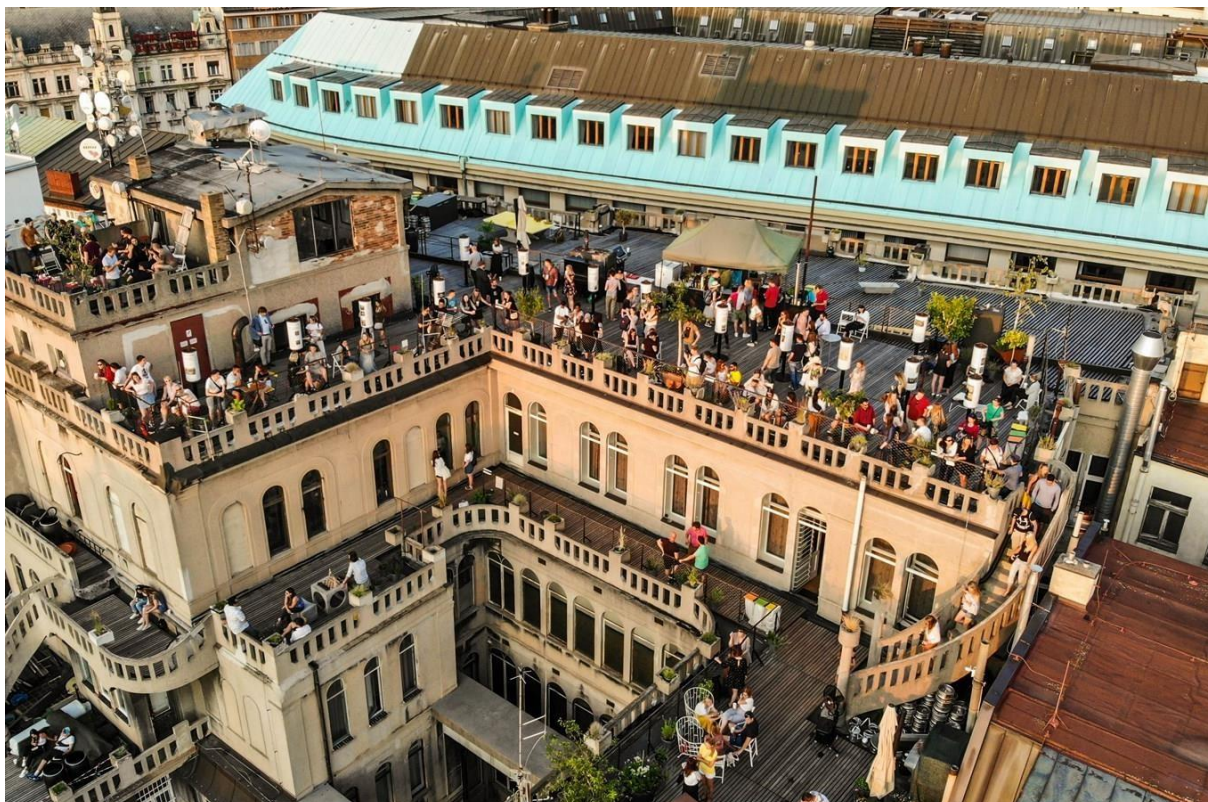

Dále zde najdeme rockový klub, spousty krámků nebo módních kaváren. V prvním patře přímo uprostřed pasáže najdeme **Kavárnu Lucerna**. Je to architektonický skvost. Kapacita

kavárny je 160 míst k sezení . Kromě reprodukováné hudby se zde často pořádají hudební akce s využitím klavíru.

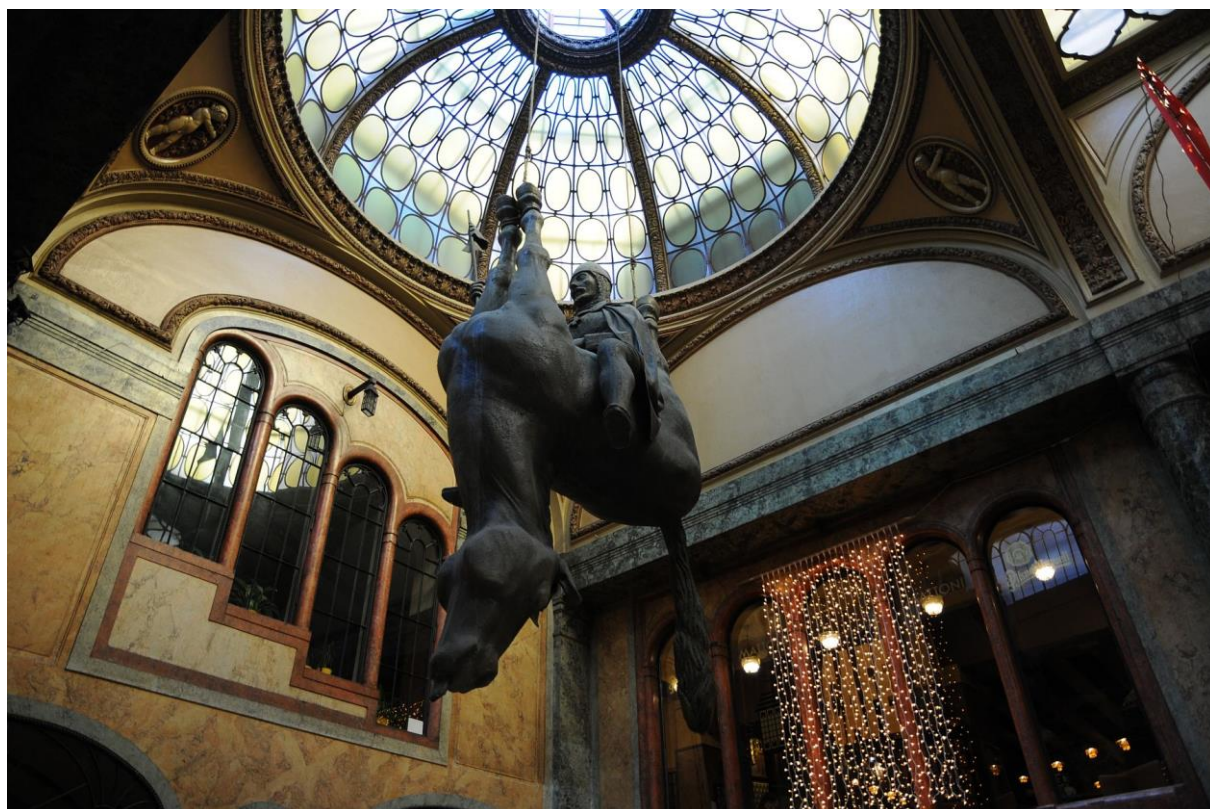
Zajímavá je i střecha paláce- zde je od roku 2018 otevřena **Komunitní zahrada**. Jde spíše o symbolickou zahradu, nikoliv o produkční zdroj zeleniny.

Kaskádovitě rozmístěné terasy ve dvorním traktu ve třetím, pátém i šestém patře paláce zabírají celkem 1 000 metrů čtverečních. Povrch překrytý dřevěnými palubami navrhl architekt Petr Hájek. Kdysi se na střeše počítalo s kavárnou. K jejímu otevření nedošlo, překážkou byly totiž saze z okolních komínů.

Po roce 1989 byl Palác Lucerna v restituci vrácen zpět rodině Havlových a je nyní v majetku manželky Ivana Havla paní Dagmar Havlové. Jedná se o památkově chráněný komplex.

V místě rozvětvení pasáže před vchodem do kina Lucerna je zavěšena provokativní socha sochaře Davida Černého – plastika s názvem „Kůň“ z roku 1999, představující svatého Václava sedícího na břiše svého mrtvého koně. Původně byla umístěna na dolním konci Václavského náměstí. Tato socha byla instalována za podpory majitelky paláce, Dagmar Havlové. Ta uzavřela s umělcem dohodu, podle níž má dílo viset v Pasáži Lucerna do té doby, dokud nebude v zemích Koruny české obnovena konstituční monarchie.

Z rozvětvení pasáže - (místní křižovatky pasáží – se dámo vpravo – zde procházíme směrem k Václavskému náměstí **PASÁŽÍ ROKOKO. Vyjdeme na Václavském náměstí .**

Jednou z nepřehlédnutelných dominant Václavského náměstí je komplex tří domů, tvořících nároží Václavského náměstí a Štěpánské ulice. Byly vystavěny v letech 1912 – 16 podle návrhů významného architekta období secese a kubismu Emila Králíčka. Tento komplex je často uváděn pod jménem Šupichovy domy. Známé jsou ale spíš pod názvem palác Rokoko. Zajistil jim ho vyhlášený kabaret stejného jména v přízemí. Střídmá pudrová barva fasády nechává vyniknout zdobným dekoracím květů růží mezi okny vsazenými do oblouku, čímž fasáda získává na plastičnosti a díky předsazení ústřední části i na subtilnosti.

Vstup do pasáže chrání růžemi zdobená kovaná brána, která se na noc zavírá.

Relativně úzkou pasáž opticky zvětšují zrcadla vsazená do zlacených rámců po obou stranách.

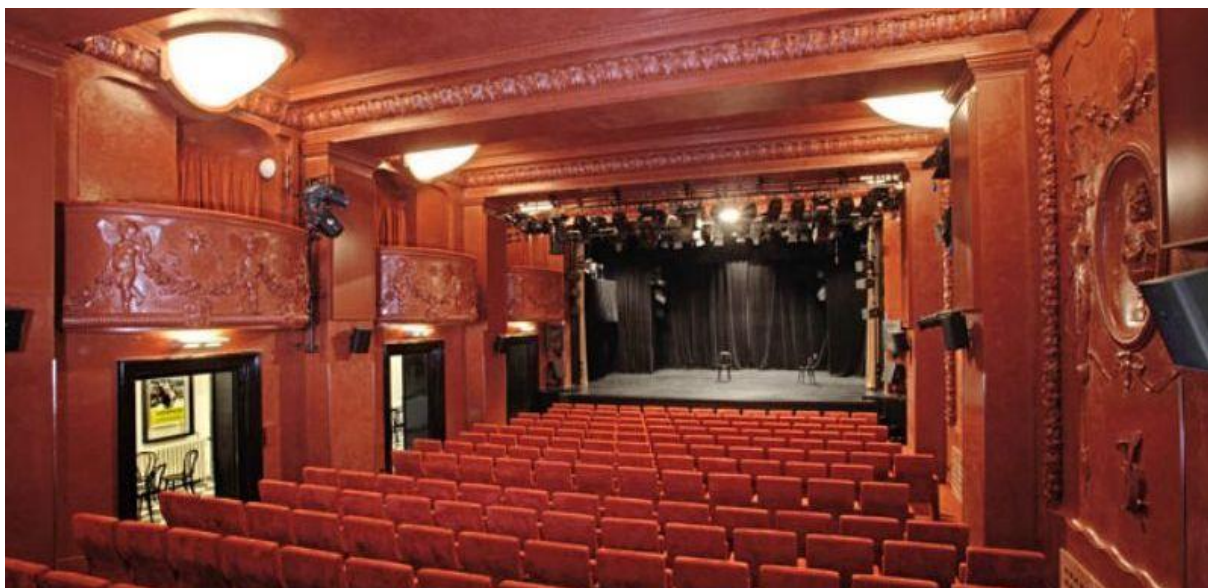
Světlá podlaha je z litého teraca, které je odolné a zároveň umožňuje skládat ornamenty. Obchody sjednocují třpytící se výlohy s motivy růží. Na provedení je patrný ještě dozvuk secese.

Z ruchu Václavského náměstí vstoupíte do klidu, který dýchá noblesou a luxusem počátku minulého století. Příjemně působí i denní světlo, které proniká proskleným stropem řešeným geometrickými vitrážemi. Motiv kruhu ve čtverci se opakuje na mnoha místech: v oknech na schodišti, v osvětlení, na zábradlí.

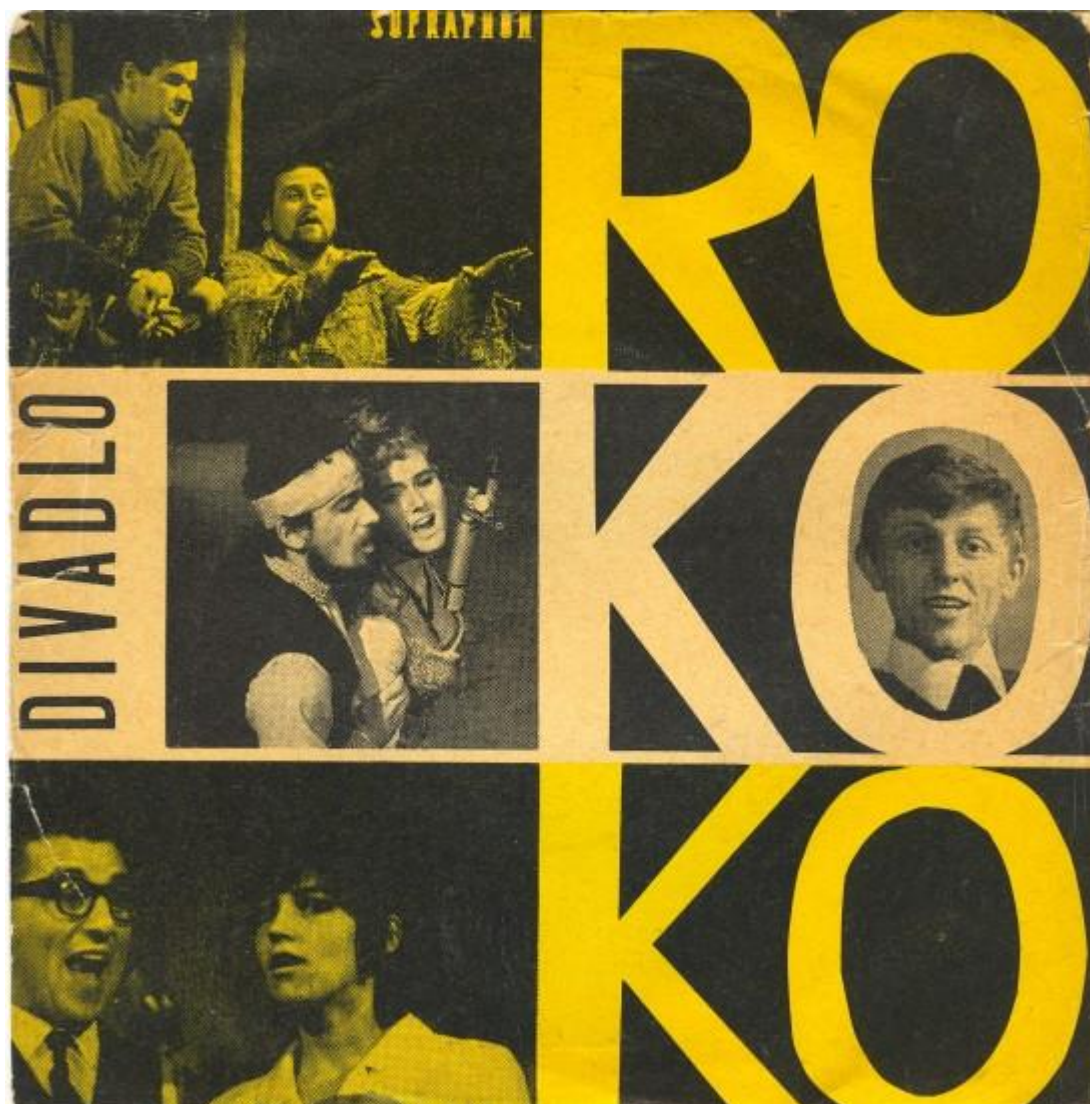
Kabaret Rokoko - O vánocích 1915 navštívili hosté poprvé kabaret Rokoko. V pochmurných válečných dnech je bavit Karel Hašler, Ferenc Futurista či Artur Longen.

V roce 1916 se ředitelem stává Eduard Bass a funguje zde známý kabaret Červená sedma.

Když jeho členové na sklonku první světové války odešli do hotelu Central v Hybernské, kabaret Rokoko začal upadat. Dva roky podnik vedl Vlasta Burian, pak se tu střídali význační umělci. Kabaret se postupně změnil na malé divadlo. V roce 1935 se tu uváděla premiéra hry Voskovce a Wericha Balada z hadrů, v šedesátých letech tu vystupovaly pěvecké hvězdy české pop-music.

V polovině sedmdesátých let se Divadlo Rokoko stalo součástí Městských divadel pražských. Na divadlo navazuje kavárna, která ráno slouží jako snídaňová místnost hotelu Rokoko, jehož 48 pokojů vyplňuje většinu budovy. V budově také sídlí advokátní kancelář a mnoho obchodů..

My se opět vracíme pasáží Rokoko zpět do Lucerny a u černého koně tentokrát zahýbáme vlevo. Projdeme až k divadlu ABC.

V této části pasáže (ústí do ulice V Jámě) se dříve nacházelo Osvobozené divadlo W+V, které zde hrálo v letech 1929-38. Časem bylo přejmenováno na divadlo ABC.

Vodičkovou ulicí se vracíme směrem k Václaváku a stavíme u vchodu do pasáže U NOVÁKŮ. Dodnes je pasáž v domě U Nováků označována jako druhá nejstarší v Praze.

Samotná pasáž vedoucí budovou byla dokončena až v roce 1930 a je spíše labyrintem s mnoha zastávkami, která se nakonec vlévá až do sousední Lucerny. Na této stavbě můžeme kromě zdobné fasády obdivovat i množství krásných prosklených mozaik v interiérech i exteriérech. Pasáž vynikala počtem obchodů. Roku 1912 ji dozdobil malíř Jan Preissler nástěnnou alegorickou freskou Obchod a Průmysl.

Průčelní fasáda domu U Nováků vyniká barevností. Dům, postavený v letech 1902-1903 na místě domu řezníka Vodičky, navrhl architekt Osvald Polívka jako první obchodní dům v Praze.

Byl pojmenován po Josefu Novákovi, krejčovskému a textilnímu podnikateli, který obchodní dům provozoval a vlastnil zde též krejčovský salón.

Objekt je od roku 1958 chráněn jako kulturní památka.

Lucerna – Rokoko- pasáž U Nováků – patří k největšímu komplexu pasáží ve střední Evropě.

My jdeme dále Vodičkovou ulicí na Václavské náměstí . Na rohu Václavského náměstí a Vodičkovy ulice je nápadný **Wiehlův dům**. Na tomto místě stával původně starobylý dům s pivovarem, jež nechal zbourat architekt Antonín Wiehl. Wiehl byl paradoxně funkcionářem mnoha památkových institucí. Náhradou ovšem nechal postavit v letech 1895 – 96 jeden z nejhezčích domů české novorenesance s bohatou žánrovou malbou Mikoláše Aleše a Josefa Fant. Antonín Wiehl dům odkázal České akademii pro vědy, slovesnost a umění.

Plocha a tematická šíře malířské výzdoby nemá mezi domy v Praze postavenými na konci 19. století obdobu. V posledním patře průčelí do Václavského náměstí jsou vymalovány mezi okny alegorie ctností, ve štítu ve Vodičkově ulici jsou vymalováni amorci, štíty a symboly Dne a Noci a pod korunní římsou masky Války a Míru. Ústřední motiv malířské výzdoby tvoří dva cykly ze života měšťana. Ten je v duchu dobového představy ctností zobrazen jako kupec, vzdělanec a obránce svého města.

Pod nikami ve druhém patře jsou namalovány významné scény z měšťanského života, které doplňují pořekadla v kartuších nad horními postavami. Cyklus života má jako motto nápis „Život – pouť k Bohu“. První čtyři obrazy jsou (zleva doprava) vymalovány na fasádě

Václavského náměstí a poslední dva (opět zleva doprava) jsou vymalovány na fasádě ve Vodičkově ulici.

Sudička s dítětem a nápisem „Baba přede, Bůh jen nitku vede“ je umístěna nad scénou křtu.

Student s nápisem „Strom, jak zroste, tak stojí“ je nad dítětem a učitelem, vybaveným globem, knihou, zbraněmi a koněm.

Polonahá dívka s jablkem s nápisem „Máš mne – nedbáš, ztratíš – poznáš“ a obraz snoubenců

Měšťan s nápisem „Nám dobře – nikomu zle“ a pod ním obchodník s účty, pomocníkem a chlapcem s lodičkou.

Na průčelí do Vodičkovy ulice je namalován rytíř s heslem „Neobráníš-li, nevyprosíš“ a k tomu scéna, jak král pasuje měšťana na rytíře

Obraz stařec v rodinném kruhu jako symbol naplněného života a nad ním Morana s mementem „Proti Mořeně není kořene“.

Měšťan bránce a stařec s rodinou

S dílem Antonína Wiehla se prakticky setkáváme ve všech městech naší země. Kromě běžných domů však vytvořil dva objekty, které v této zemi zná snad každý, hrobku Slavín a arkády na vyšehradském hřbitově a budovu dnešního Smetanova muzea na Novotného lávce u Karlova mostu.

My pokračujeme směrem k Můstku a po několika metrech jsme již v pasáži paláce

U STÝBLŮ.

Jedná se o jeden z nejrozsáhlejších paláců na Václavském náměstí – sedmipatrovou funkcionalistickou budovu. Svůj název má podle původního majitele z období první republiky. Dům v samém srdci Prahy i byl postaven v letech 1928 a 1929 architekty Ludvíkem Kyselou a Janem Jarolímem ve stylu konstruktivismu a nahradil tím dva nízké původní domy s průjezdem do dvora.

Vznikl tak multifunkční objekt s obchodní pasáží, vyhlášenou taneční kavárnou Boulevard (později název Alfa), restaurací, kanceláři, byty a legendárním kinosálem.

Po rekonstrukci v roce 1967 dostalo kino jako první v Praze 70 mm formát. Po restituci bylo kino v roce 1994 zavřeno.

Na konci pasáže u Františkánské zahrady bylo v roce 1934 vybudováno Nové divadlo, v jehož prostorách pak od roku 1959 hrálo mnoho let legendární Divadlo Semafor.

Kolmo na pasáž Alfou se napojuje **pasáž SVĚTOZOR** (propojuje Vodičkovu ulici a Františkánskou zahradu). Pasáž vznikla až v letech 1947 – 49 místo užšího průchodu. Nachází se v původním paláci České banky dnes Ligna. Kromě původní obchodní a kancelářské funkce tu od počátku rovněž bývalo i kino. Světozor je spolu s Lucernou jedinou pražskou pasáží, ve které se dochovalo původní kino z počátku minulého století. Původně se jmenovalo Elektra a ve druhé polovině 20. století v něm fungoval slavný Kinoautomat. Po krátké době bylo kino přejmenováno na kino Světozor, jak je tomu dodnes. Architektem byl Osvald Polívka a fasáda pochází z pera

Josefa Sakaře.

S nástupem funkcionalismu se součástí pasáží stávaly také ochozy - i ve Světozoru jeden najdeme. Můžeme na něj vystoupat a z blízka si prohlédnout reklamní vitráž firmy Tesla. Skleněná vitráž je dílo výtvarníka Františka Hudečka. Mozaika má úctyhodné rozměry, 4 x 9 metrů. Zobrazuje logo českého výrobce Tesla a je tak vlastně stálou reklamní plochou. Po padesáti letech bylo třeba vitráž vyčistit a opravit poškozené části. Celá vitráž byla rozebrána, restaurátoři vyčistili všech 39 částí skleněné mozaiky a po několika měsících se mozaika v roce 2006 vrátila na své místo. Město přispělo na restaurování grantem ve výši 100 000 Kč.

Vracíme se zpět ke vchodu do **Františkánské zahrady**. Zde si všimneme zajímavých kovových vrat. Zachycují plastické výjevy ze života sv. Františka od Karla Císařovského.

Zahrada se stala součástí první fáze výstavby Nového Města Pražského císařem a českým králem Karlem IV. po roce 1348. Jejím prvním uživatelem byl řád karmelitánů u Panny Marie Sněžné. Zahrada sloužila jako místo pro pěstování užitkových plodin, zeleniny, léčivých bylin, různých druhů koření a také jako ovocný sad. Ke kostelu patřil také rozsáhlý hřbitov, takže do výčtu užitkových rostlin nejspíš patřila i hřbitovní a dekorativní květena.

Roku 1604 převzal zahradu řád františkánů, který ihned zahájil stavební a architektonické úpravy v renesančním duchu. Postupně spolu s výstavbou okolních domů byla její rozloha redukována. Po devastaci během II. světové války byla upravena. V roce 1950 byla zahrada zpřístupněna veřejnosti a zároveň vzniklo i propojení s Václavským náměstím pasáží Alfa a tím i spojení s obchodním a kulturním centrem Prahy.

Návštěvníky v létě příjemně osvěží voda z fontány v podobě sochy chlapce s mušlí, kterou vytvořil Stanislav Hanzík.

Další sochařské dílo, které zahradu zdobí, jsou tři tančící víly – Poletuchy, pocházející z dílny Josefa Klimeše.

Po revoluci v roce 1989 byly klášterní objekty v rámci restitucí vráceny církvi.

Ze zahrady vycházíme vlevo do pasáže **MYŠÁK GALLERY**.

Galerie Myšák je tvořena jednak původním domem U Myšáka s původní rondokubistickou fasádou a sousedním novým domem s prosklenou fasádou. Byla postavena na místě částečně zříčeného domu, otevřela se v roce 2007. V obchodní pasáži je podle webových stránek Myšák Gallery 3 400 metrů čtverečních prostor pro obchody a služby, budova také nabízí 4 000 čtverečních metrů kanceláří. Součástí projektu Myšák Gallery je Cukrárna Myšák v sousedním domě, která se po dvacetileté přestávce znovu otevřela v listopadu 2008.

Myšák Gallery je známá luxusním dvojpodlažním bytem ve svých horních patrech, s nímž byl spojován podnikatel a lobbista Roman Janoušek

Cukrárna Myšák byla otevřena v roce 1904 v pražské Vodičkově ulici. Mezi její zákazníky patřili slavní umělci a sportovci, mimo jiné se tu pekly dorty pro Masaryka nebo Beneše. Její majitel František Myšák vše promýšlel do posledního detailu – dbal na vysokou kvalitu surovin, najímal si ty nejlepší architekty a o zaměstnance se dobře staral. Svou firmu předal synovi Františkovi, který byl stejně jako otec opravdovým mistrem v oboru.

Cukrárna byla původně na místě dnešní pasáže divadla ABC, v domě, kterému se říkalo V Jámě. Roku 1911 koupili Myšákovi dům hned naproti ve Vodičkově ulici. Tam se celý podnik přestěhoval – skládal se z přední prodejní místnosti, kavárenské místnosti a malé zadní přípravný s plotnou. Odtud vedly schody do dílny. V roce 1922 nechal František Myšák dům rozšířit o tři patra. Doprostřed cukrárny byl na zakázku vyroben expresionistický prodejní pult, v prvním patře byla kavárna, spojená s cukrárnou mramorovým schodištěm. Cukrárna byla rodinný podnik. Myšákovi měli tři syny: Karla, Františka a Antonína. Tatínek se jako cukrář staral o kvalitu výroby, maminka o organizaci. František a Antonín se oba vyučili v oboru a později v cukrárně pracovali i jejich manželky, strýc, teta, neteře i synovec.

Mezi originální recepty cukrárny Myšák patří pomerančové placičky a karamelový krém. K typickým dezertům v nabídce patřily ledovky, indiánky, debošky, trdlovec nebo modelované ovoce. Velmi oblíbené byly tzv. zmrzlinové formy. Byly to zmrzliny různých příchutí, vyklopené z cínových forem ve tvaru květin nebo různých figurek. Lidé si je objednávali na svatby a oslavy. U Myšáka prodávali i tzv. divadelní bonbony v lýkových pytlících, aby mlsající během představení nerušili šustěním.

Mezi její zákazníky patřili slavní umělci a sportovci, mimo jiné se tu pekly dorty pro Masaryka nebo Beneše. Její majitel František Myšák vše promýšlel do posledního detailu – dbal na vysokou kvalitu surovin, najímal si ty nejlepší architekty a o zaměstnance se dobře staral. Svou firmu předal synovi Františkovi, který byl stejně jako otec opravdovým mistrem v

oboru. Pověst cukrárny naštěstí přežila - syn zakladatele firmy, zemřel v roce 1992 v 85 letech.

Opět se vracíme a na konci pasáže zahýbáme vlevo do pasáže vedoucí do Palackého ulice. Celá pasáž je v podstatě tvořena POLIKLINIKOU.

Hned nad východem z pasáže stojí dům s číslem ho 5/720. Zde zemřel básník Vítězslav Hálek (pamětní deska). Roku 1908 zde Matěj Blecha upravil sál pro Bioskopické divadlo.

A hned vedle - Palackého 7- je MacNevenův palác, nazvaný podle irské emigrantské rodiny, vlastníků z let 1762-1805. Rokoková stavba na základech renesančního domu byla zpřístupněna roku 1930 jako Památník Františka Palackého a Františka Ladislava Riegra. Roku 1962 byla budova rodinou Riegrových předána i s mobiliářem Národnímu muzeu. Nad vchodem je busta Františka Palackého od J. V. Myslbeka (1885). Ve dvoře čtyřpatrový nájemní dům Albína Bráfa - stojí na místě části zahrady někdejšího karmelitánského kláštera u Panny Marie Sněžné.

Z Palackého ulice míříme do Jungmannovy. Zde byla nově otevřena **v paláci Rosseta nová pasáž** – přivede nás do ulice Purkyňovy.

Budova zachovává původní prvky ve stylu Art Deco. Mezi ně patří řada detailů, jako např. schodiště, dveře, okna, kliky či zadní fasáda v ulici Purkyňova

Najdeme zde prodejnu módní značky ZOOT, kterou zdobí zachovaný historický strop, a designovou kavárnu známého řetězce IF Café s úžasnými koláčky a sladkostmi. V Paláci Rosetta je nyní k pronájmu 20 luxusních apartmánů.

Podle archivních pramenů stál na dnešní adrese Jungmannova 21 dům od roku 1408. V roce 1867 byl klasicistně přestavěn. Ve 20. letech minulého století byl upraven na nájemní a kancelářský dům podle plánů Viktora Lampla a Otto Fuchse. Dekorace dobo byly inspirovány stylem Art Deco

V Purkynově ulici vyjdeme u sochy nazvané **Hlava Franze Kafky**. Pohyblivá hlava spisovatele Franze Kafky je dílem umělce Davida Černého, který ji vytvořil v roce 2014. Hlava z nerezového plechu o výšce 11 metrů je rozdělena do 42 pohyblivých pater, která se otáčejí.

Hlava spisovatele je součástí nového veřejného prostoru, který byl vybudován spolu s nedávno otevřeným obchodním komplexem Quadrio - obchodního a kancelářského centra, který těsně sousedí s obchodním domem My, dříve Máj.

Celková hmotnost díla činí neuvěřitelných 39 tun, z toho 24 tun připadá na nerezový plech v zrcadlovém lesku. Soukromý investor za umělecké dílo zaplatil 30 milionů korun.

Jdeme ulicí Charvátovou a procházíme kratičkou pasáží **palácem Chicago na Národní třídu.**

Funkcionalistický Palác Chicago má čelo do Národní třídy. Je dílem stavitele a stavebního podnikatele Jaroslava Polívky a představitele meziválečné avantgardy Josefa Havlíčka.

Palác byl údajně spolu s Baťovým palácem obuvi jedním z nejmodernějších domů v tehdejší Praze. Nechal si jej postavit Jindřich hrabě Kolowrat-Krakowský výměnou za zámek v Týnci, který v roce 1927 prodal právě architektu Polívkovi. Hrabě opatřil palác vymoženostmi amerických mrakodrapů a zařídil v něm prodejnu zemědělských výrobků ze zemědělských podniků v Týnci.

V současné době je Palác Chicago z převážné části využíván jako kancelářská budova s obchodními prostory v přízemí.

Dáváme se vlevo - jdeme kolem **Paláce Porgesů z Portheimu (Desfourský palác)** – sídlí zde **Pražská plynárenská společnost**.

Palác byl postaven v letech 1762 až 1776 na místě tří starších domů s gotickými základy. Prostřední z domů, zvaný U Salátů, vlastnil od roku 1696 barokní malíř Jan Jiří Heinsch a po něm na počátku 18. století rodina významných sochařů, Jana a jeho syna Josefa Brokoffů, kteří jej dali přestavět. Vdova posledního z rodiny roku 1760 dům pro dluhy prodala v dražbě. Stavbu klasicistního paláce si objednal hrabě Maxmilián Desfours. Autorem návrhu byl architekt Ignác Palliardi..

Desfoursové palác v roce 1795 prodali manželům Anně a Jakubu Wimmerovým, jemuž dočasně patřil také protějščí palác Platýz a další statky v Praze i dalších místech Českého království. Jakub – svobodný pán z Wimmeru - byl plukovník c.k. armády, velkostatkář, mecenáš a dobrodinec. V Praze na Letné například na své náklady založil sady pro veřejnost nebo Wimmerovu kašnu stojící poblíž Platýzu. Wimmerovi v paláci od 22. prosince 1799 do 28. ledna roku 1800 hostili slavného ruského vojevůdce, velitele protinapoleonské koalice rusko-rakouských vojsk, Alexandra Vasiljeviče Suvorova, v době kdy jeho armáda při návratu ze Švýcarska přezimovala v okolí Prahy. Tuto událost připomíná pamětní deska na vnější

fasádě paláce a generálova busta ve dvoře. Bronzová busta je kopií originálu ze Suvorovova hrobu v Blagoveščenském chrámě v Petrohradě..

Synové Jakuba Wimmera palác prodali rodině Kolbeových, kteří dali v roce 1852 zvýšit levé křídlo paláce a po roce 1864 ještě přistavět horní patro. Po smrti posledního z rodiny Kolbeů, Ferdinanda, palác zakoupila manželka pražského průmyslníka Josefa Porgese z Portheimu-Rosa. Porgesové, po kterých palác nese jméno, objekt vlastnili až do doby nacistické okupace..

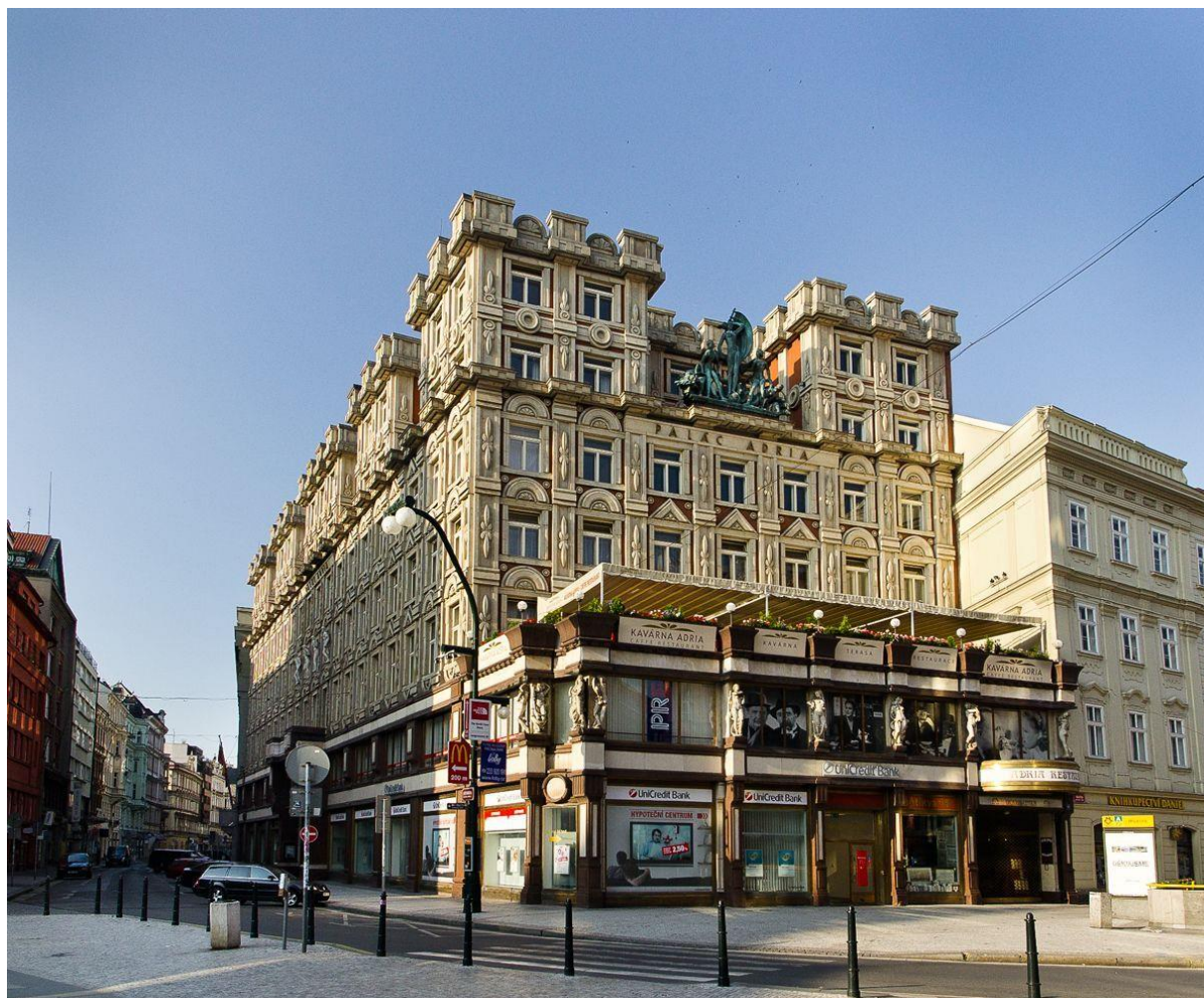
Po druhé světové válce přešel palác do vlastnictví Michelských plynáren, jimž patří dodnes. Na konci 90. let 20.století daly budovu zrekonstruovat. Nyní je sídlem různých podniků. Vnitřní dvůr paláce je přístupný veřejnosti a je v něm provozována cukrárna.

Poslední pasáží je Pasáž paláce Adria

Místo na kterém dnes stojí obchodní a kancelářský palác Adria, má velmi starou historii. Ve 12. století patřil pozemek vyšehradské kapitule. Stavební činnost na něm nastala až počátkem druhé poloviny 14. století. Stávaly tu domy, které v průběhu času měnily své názvy i majitele. Palác zde nechal již v roce 1810 vybudovat pasovský biskup Leopold Leonard hrabě Thun. O 100 let později - v roce 1910 koupila objekt stojící na tomto pozemku terská

pojišťovací společnost Riunione Adriatica di Sicurta. Jejím záměrem bylo na lukrativním pozemku vystavět nový reprezentační palác pro svoji pražskou pobočku.

Pojišťovací společnost nechala starý palác zbourat a provedla stavbu nového paláce na ploše přes 2000 m². Stavbu navrhl jeden z nejslavnějších německých architektů v Praze Josef Zasche, její interiér je ovšem dílem architekta Pavla Janáka - v národním slohu, později nazývaném též rondokubismem. Tvůrcům nezvyklého díla, jehož sloh zpočátku Pražané přijali s rozpaky, sloužily za vzor benátské renesanční paláce. Fasádu vytvořili převážně z přírodního kamene, u nás v neobvyklém stylu - obloučkového kubismu.

Palác je podsklepený, šestipatrový, střechy jsou ploché. Pasáž v přízemí paláce má tvar písmene L. Jejich spojnici tvoří kruhový prostor, z kterého je vchod do divadla. V prostorách divadla bylo původně kino Adria, kde se promítaly pokusně první zvukové filmy v Evropě. Kino se později upravilo na divadlo. V tomto divadle sídlila Laterna Magika, potom Divadlo za branou. Nyní je zde Divadlo Bez zábradlí. V listopadových dnech 1989 zde mělo sídlo Občanské fórum. V přízemí budovy bývaly sklady a prodejna módních látek, rukavičkářský obchod a parfumerie. Dnes zde jsou zákaznické prostory PRE a Plynářenské. Na druhé straně pasáže bývala prodejna exotických rostlin, hlavně kaktusů a sukulentů. Mezanin a první

poschodí vyplňovala koncertní kavárna s kulečnickovými sály. Kavárna s terasou zde slouží dodnes.

Nad vchodem z Národní třídy výzdobě fasády dominuje pět metrů vysoké a přes 3 tuny těžké sousoší Mořeplavba (Adria) od sochaře Jana Štursy. Již při prvním usazení na budovu se musela prolomit část fasády ve výši pátého a šestého patra. V devadesátých letech bylo sousoší i s upevněním ve velmi špatném technickém stavu a bylo restaurováno.

Horní patra jsou ztvárněna v podobě mohutných věží s cimbuřím, čímž připomínají italské renesanční paláce a zároveň jakoby pevnostní objekt.

Obložení je vyrobeno z luxusního rakouského mramoru v barvě růžové a hnědé. Mosaz najdete na stěnách, lustrech i ostatním osvětlení. Podlaha je pokryta úžasnou mozaikou z mramoru. Na podlaze centrální dvorany si všimneme kamenné mozaiky s vyobrazením nejruznějších katastrof, jako je například požár domu nebo jiné katastrofy. Tato zobrazení upomínají k funkci paláce a připomínaly zákazníkům, na co by jistě neměli zapomínat při uzavírání pojistky.

Ve dvoraně také najdeme orloj a sochařskou výzdobu Bomumila Kafky: Den a Noc, Slunce a Měsíc a 12 sousoší Zvěrokruhu.

Alegorické figury nad vchodem do Jungmannovy ulice vytvořil Karel Dvořák. Jsou to figury znázorňující Terst a Prahu a polo-postava Ochránkyně.

ZRCADLOVÁ PASÁŽ – naproti Adrie

Hned naproti paláce Adria nalezneme budovu v jejímž parteru se dnes prodává české sklo. Domem také prochází pasáž, která ústí do přilehlé Perlové ulice. V minulosti byla pasáž známá jako „Gottwaldova“. Nemělo to ale nic společného s jedním z československých prezidentů, nacházela se zde prodejna skla Gottwald. Tomu byl přizpůsoben i vzhled pasáže.

Byla obložena mléčným sklem a od stropu působivě nasvícena tak, aby vynikly skleněné předměty za výlohami. Kromě toho se zde nacházel neon s názvem firmy. Bohužel tento vzhled se dochoval pouze částečně. I dnes ale můžeme obdivovat její krásné plynutí. I když pasáž domem prochází v pravouhlém rastru, je jemně zaoblena. Za autora této pasáže se rovněž považuje Pavel Janák. Dnes se jí říká spíše „zrcadlová“ nebo také „skleněná“.

Na Jungmannově náměstí naše procházka končí.

